

UYKUSUZLAR

GÜLŞAH ELİKBANK

© **KARAKARGA YAYINLARI 227**

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

UYKUSUZLAR

Gülşah Elibank

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-5. Baskı: 2013 (İthaki)

6. Baskı: Ekim 2019

7. Baskı: Şubat 2020

ISBN: 978-605-7865-36-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

'Düşgezgini'	11
2013	17
Birinci Bölüm	21
İkinci Bölüm	57
Üçüncü Bölüm	67
Dördüncü Bölüm	77
Beşinci Bölüm	87
Altıncı Bölüm	111
Yedinci Bölüm	125
Sekizinci Bölüm	141
Dokuzuncu Bölüm	159
Son Bölüm	195

Gerçekleşen en güzel Rüya'ma...

Ey sen!

**Ölüme giden yolda
Yürümekten korkuyorsun, korkma
Bu yolu yürümek öyle kolay ki
Uyurken bile yürünebilir...**

~ 'DÜŞGEZİNİ' ~

1946

Siz hiç gölgenizi kaybettiniz mi? Böylesi zamanlarda, güneşli günler kâbusunuz olur çünkü. Hele loş ışıklı geceler, bir mumun narin alevi, ay ışığının denize vuran o arsız yakamozları, hiç çekilmez... Ben, terk edilmeye alışkınım aslında. Bizim yaşamımızda, gidişler vardır çoğunlukla. Gidilen savaşlar, yitirilen yaşamlar! Bunlar bizim için birer gurur kaynağıdır ancak. Eğer yaşamımız ölümle kutsanmazsa ne anlamı kalır?

Hayatımda, 'benim' diye sahip çıkabileceğim tek bir şeyim vardı, GÖLGEM... İşte şimdi o da, beni terk etti. Hem de bir sevdalının ardına takılıp. Onu bulmalıyım. Çünkü her şeyden önce ben, karanlıktan korkarım. Gecenin o zalim bakışlarını üzerimde hissetmekten oldum olası ürkmüşümdür. Her türlü kötülük, pislik, ihanet gecede saklıdır.

İnsanlar karanlığın kendi içlerindeki zifiri kötülüğü gizleyeceğine inanır. Ayrılıklar, limandan ayrılanlar, arkanızdan bir küfür savurup sizi hayatından savuşturanlar; hepsi gün batımında belirir başucunuzda... Keşke sadece bunlarla sınırlı kalsa! Sıradan insanoglunun gözlerinin kesmediği bazı yaratıklar da, karşınıza çıkmak ve soluğunuzu kesmek için geceyi bekler! Eğer gölgemi ben den önce onlar bulurlarsa, bu artık özgür bir adam olamayacağım

anlamına gelir. Ne de olsa gölgemin tüm duyuları, benim yüreği-me akar. Onu bir köle olarak yararsız bulup sonsuzluğa göndermeye kalkarlarsa; benim de yaşamım son bulur. Bu kulağa o kadar kötü bir ihtimal gibi gelmiyor olabilir. Fakat durum, bu kadar basit değil. Zaten ne zaman öyle oldu ki?

Gölgem benden evvel Sonsuz Dünya'ya ulaşırsa, dünya son dönüşünü tamamlayana dek, Ara Dünya'nın çocuğu olurum. Bu da, insanların sol omzuna sürgün edilmek demek! Bunun olmasına katlanamam. İnsanlardan nefret ediyorum. Ama onların kendilerinden ettikleri kadar değil! Sanırım dünyada kendi türünden tiksinen ve onu sebepsiz yere tüketmek, yok etmek için çabalayıp duran tek ırk, insanlık! Onların zavallı yaşamlarında, yanlarında olmaya dayanamam. Bu bizim türümüzün başına gelebilecek en kötü şey. Cehennem bile, bir insanın sol yanından daha güvenlidir. Aslına bakılırsa, Büyük Yaratıcı'nın bu türü neden yarattığını bile anlamış değilim henüz. Diğer ırklara ibret olsun diye olabilir. Yine de içlerindeki zalim hamura göre, onlara ayrıcalıklı davranıldığına inanıyorum. Dünyanın onlar için döndüğünü sanan, evrendeki her bir canlıyı emri altına almaya çalışan ve onlara sunulan her türlü nimeti ellerinin tersiyle buruşturup atan, doğaya işkence eden ve bunlara rağmen, hâlâ kendinden başka bir suçlu arayan ırktır insanlık.

Benim türüme gelince, bize *Uykusuzlar* derler... Bazıları da bizi Düş Gezginleri olarak adlandırır. Çünkü bizler uyumadığımız gibi başkalarının düşlerine sızırız. Hatta istersek, bu düşleri yönetebiliriz. Bu konuda ırkım iki farklı görüşe sahip. Bir kısmımız, rüyalara müdahale etmenin çok tehlikeli olduğunu ve evrenin kutsallığını bu yolla zedelediğimize inanıyor. Diğer bir kısım, azınlık da olsa, bazı rüyaların görülmemesi gerektiği fikrinde birleşiyor. İşte böylesi rüyalar söz konusu olduğunda, biz *Uykusuzlar* özel bir

izinle bu dlere girer, grlecek kiiyi, olayı ya da kehaneti deitiririz. Ama dediim gibi, bunu ırkımızın ustalarının zel izni ve gerekten hepimizi ilgilendiren hayati bir konu varsa yaparız. Aksi takdirde Yce Yaratıcı'nın iine karımaya hibirimiz cret edemeyiz...

Gneten ve ay iiından, ve en çok da gkkuaından beslenip, yaan yamurlarla doyarız. Ama insanolu tm bunların dengesini altst etti. Yzyıllardır ne zaman yamur yaacaını, gkkuaının nerede kendini gstereceini dakikası dakikasına biliyorduk. Oysa artık, doanın dilinden anlamıyoruz. İnsanolu atom bombası diye bir Şey kefedip onu acımazca kendi ırkları zerinde denedii gnden beri, tabiat aynı deil. Sanki hepimize kst ve kendi içine kapandı. Irkım, açlık ve sefaletin pençesinde. Ustalarımız bile buna bir are bulamıyor.

Erginlie adım atan gençlerimiz, kymzde kalmayı seçmiyor. Kendilerine farklı diyarlar aramaya gidiyorlar, insanların elinin demedii bir yer! Elbette yle bir yer kaldıysa...

Ve glgelerimiz... Balarına buyruk oldular. Oysa bir Uyku-suz'un glerinin kaynaı, glgesidir. Ona ne kadar gne iii iirdiimiz, yamurda ne kadar Őimek yakaladıımızla llr glgelerimizin baarısı! Bir tek lrken ayrılırız onlarla. Biz top-raın altında, geçici dinlenme yerlerimize yerleirken, onlar dnyanın karanlık kelerine çekilir ve sahiplerini yeniden dnyaya getirecek bir dii bulurlar. Dokuz ayın sonunda, yenilenmi ve arınmi bir halde yeniden gzlerimizi açar, ilk i glgemizle birleiriz. Dnyanın kayıp çocukları oluruz biz. İnsanlar bu kaybın hesabını bazen cadılardan, bazen dmanlarından, ou zaman da kaderlerinden sorarlar.

Glgemiz, lmszlgmzn garantisidir. İte bu sebeple, ona bir an evvel kavumam lazım. Daha alacak kaç nefesim kaldı

bilemiyorum. Bizlerin ömrü insanlar kadar uzun sürmez. Bu süreç, görevimize bağlı olarak değişir. Sonra ölüm ve yeniden diriliş gelir. Bazen yanlışlıklar olur, yani düşüklükler, kürtajlar hatta bazen cinayetler... İnsan kadınların rahmine güven olmaz! Ne zaman o daracık yerden başımızı çıkaracağımızı bilemeyiz... Bazen hayatta yalnızca yol alan gölgemiz olur, bazen ikimiz birleşiriz. Sıradan insanların gözleri hangisiyle karşı karşıya olduğunu seçemez. Yalnızca özel bazı insanlar, onlar gerçeğin farkında olur. Örneğin körler... Evet, yanlış duymadınız, körler bizi diğer insanlardan daha net görür! Ve öksüz, yetim çocuklar... Bakireler ve kalbi ömür boyu kırık kalacak saflar! Onlar bizi hem rüyalarında, hem de gerçek dünyada bir nefesimizle ayırt edebilirler.

Gölge, o âşık oldu. Oysa bizler dişileri sadece rahimlerine yerleşmek için seçer ve işimiz bittiğinde ardımıza dönüp bakmayız. Bu, yani âşık olmak türümün başına ilk kez geliyor. Belki de o sebeple, bu yıkıcı duygunun karşısında bu kadar güçsüz kaldık! Bir Uykusuz'un âşık olmasından daha kötü bir şey varsa, o da bir insan kadına âşık olmasıdır! Etrafta bunca olağanüstü varlık varken, gölge nasıl olup da kendini böylesi acınası bir hale düşürdü, inanmakta güçlük çekiyorum. Kendimi ölüme ve yeniden dirilişe hazırlamam gereken bu son dönemeçte, onu geri getirecek kudreti nasıl bulacağım ben. Üstelik onun içinde yer eden bu duygunun, nasıl bir sarhoşluk hali yarattığını, ruhunu bir beşiğe yatırıp en olmadık masallarla nasıl kandırdığını en iyi ben bilirken. Daha önce birçok savaşa katıldım, daha doğrusu katıldık. Gölge ve ben! Öldürülemez denilen yaratıkların böğrüne kılıcımızı sapladık, yok edilemez denilen büyüleri uçurum diplerine savurduk. Oysa bu savaş en zoru. Birbirimizle hiç savaşmadık... Onu öldüremem, bu intihar demek! Ama onu serbest de bırakamam çünkü bu da ölüme yenilmem demek. Tek çözüm, onu ikna etmek. Fakat bir

âşık, ne zaman söz dinlemiş ki, şimdi dinlesin. Bence yaratıcımız, aşkı insanoğlunu ıslah etmek için yarattı. Çünkü ben, astığım astık kestiğim kestik diyen nice yiğidin, aşk karşısında el pençe divan durduğunu, bir kadının tek bir sözüyle kılıçlarını bıraktıklarını ve ağladıklarını gördüm! En çok korktuğum şey başıma geldi, işte. Aşkın karşısına hangi silahla çıkabilirim? Onu gölgemin göğüs kafesinden kendi yüreğime zarar vermeden, nasıl söküp atabilirim?

Yarın, bu yılın son gökkuşağı çıkacak. Ölmek için en doğru zaman... Gölge min güçleri, yedi renkle kucaklaşıp en üst seviyesine ulaşırken, ben toprağın altına girip üzerime nemli bir örtü sereceğim. Elbette onu bulabilirsem! En keskin kılıç, bir varlığın akıldır. Lakin ne yazık ki, akli yenebilen tek şey de; aşktır... En baştan kaybedeceğim bir savaştayım, farkındayım. Dünyanın en iyi savaşçıları bile, tutkulu bir kadının pençesinden kendini kurtaramaz! Doğurabilen, yani bir başkasına can katabilen bir varlığın gücünü neyle kıyaslayabiliriz? Oysa evren bile, yenilenmek, nesillerini devam ettirebilmek için, bir kadının bedenine sığırır...

İşte yılın son yağmuru yanaklarıma değmeye başladı. Gölge min ruhundaki çalkantılar, beni güçsüz düşürüyor. Ama bir yandan da, onu hiç böyle mutlu görmemiştim.

İçindeki coşku, karanlık teninde parlayan ateş... Bu, kayıtsız kalamayacağım bir tutku! Kendimi içine bırakıp, onunla bütünleşmek istiyorum. Varlığımı onunla doğrulamak için âdeta çıldırıyorum. Bu, uzaklaşmaya çalıştıkça beni daha yakınına çeken garip bir duygu! Tüm hücrelerimle ona teslim olmadıkça, peşimi bırakmayacak bir esaret bu... Aklın yenildiği, mantığın dilsizleştiği, kılıçların körleştiği tek yer; bir kadının gözbebeği... Ufacık bir aralıktan dünyayı fetheden bir saldırı bu! Yeter, dayanamıyorum. Hiçbir kılıç darbesi, göğsümü böylesi acıtmamıştı ve hiçbir ok, zihnimde böyle bir akıl tutulmasına yol açmamıştı.

Bedenim ölümün ağırlığı altında ezilirken, yeni doğacak ben'i merak ediyorum. Tüm tabular yıkılıyor artık. Bir insan bedeninden ilk kez aşkla doğacak olmak beni üstün kılacak, biliyorum, yaşamama izin vermeyeceklerini bildiğim gibi. Doğduğum anda başlayacak benim savaşım. Fakat ilk kez, uğrunda savaşmaya gerçekten degecek bir sebebim var.

Bu Uykusuzlar için bir lanetin kapılarını aralamam demek, biliyorum. Bir insan kadına âşık olmamız ve onunla olmak için dünyayı ve ırkımızı karşımıza almamız, ustalarımız tarafından hoş görülmecek. Yol açacağım felaketin farkındayım ama artık elimde değil. Ne olaksa olsun! Yeniden doğduğumda beni neler bekliyor olacak, hayal dahi edemiyorum. Peki ya âşık olduğumuz kadın, o nasıl biri? Onu Gölgemin gözleriyle görmek, ona kalın bir perdenin ardından bakmak gibi. Oysa göz göze gelmek... Kimbilir nasıl bir çılgınlık taşıyor gözleri? Zaman aksın ve bir an evvel olacak olanlar olsun istiyorum. Benden sonra doğacak tüm Uykusuzlar, bu lanetin pençesinde çırpınacak olsa bile!

Şehrin kalabalık caddelerinden birinde yürüyorum. Daha doğrusu yürümeye çabalıyorum. Yolun her iki yanından, sel gibi insan akıyor üzerime. Yüzlerine bakıyorum; gözlerini kaçırıyorlar. Mutsuz gözlerindeki telaş şaşırtıyor beni. Adımları hızlı, bir yere yetişecek gibi atılıyor her bir adım. Oysa belli ki, yetişecekleri yer, olmak istedikleri yer değil. Muhtemelen, yanlarında yürüyen, zoraki dudak hareketleriyle öylesine sohbet ettikleri kişiler de, o an birlikte olmak istedikleri kişi değil. Hiçbir şeyi seçmemişler, onlar adına seçilen yaşamı, itiraz etmeden üzerlerine giymişler. Eğreti duran yerleri, birkaç dikiş hilesiyle gizlemişler. Hepsi yorgun, gözlerinin altında morluklar... Belli ki, iyi uyumamışlar kaç gecedir. Rüyalarına sırt çevireli çok olmuş. Düş kurmayı da unutmuşlar. Vakit yok zira hayallere. Yetişmeliler bir yerlere. Çaldıkları zillerin açacağı kapı, olmak istedikleri yer değil, biliyorum. Kapıyı açan asık suratlar, görmek istedikleri gözlerin sahibi değil...

Kaçıp gitmek istiyorlar, bazen. Özellikle, rahatsız uykularından uyanıp mahmur gözlerini ilk araladıklarında. Gerçeğin yüzlerine gün ışığıyla birlikte ilk çarpışında. O an farkına varıyorlar işte. Her şey berraklaşıyor zihinlerinde, bir an. Çalar saati kapatıp uykularına dönmek istemeleri bundan. Yüzleşmek zor geliyor yüreklerine. Mutsuz olduklarını kabul etmek, hep arayış içindeki kalplerindeki boşluk çoğalıp tüm odayı kaplarken, kendi kişiliklerine yer açmak çok güç. Hayata hep kirli bir pencerenin ardından bakmak gibi,

o kalabalık caddenin içinde yol almak! Pencereye vuran yağmur damlaları o kadar çok ki, ağlayacak fırsat vermiyor insana. O yüzden mi, unutmuşlar gözyaşlarıyla kalplerini yıkayıp dünyaya yeni bir gözle bakmayı?

Çok değil, yalnızca birkaç ay öncesine kadar ben de onlardan biriydim. Bazı anlar vardır, kısacık bir zaman dilimi belki de; ama bilirsiniz o ânın sizi sonsuza dek değiştireceğini. Bunu kalbinizin gizli köşelerinde duyumsarsınız lakin zihniniz reddeder gerçeği. Ben de önceleri onu görmezden gelmişim, sonra içimde yükselen sesleri susturamaz oldum. O beni değiştirdi, mutsuz kalabalıkların arasından çekip çıkardı beni. Bedelleri ağır olan ve her bir bedele sonuna kadar değen bir değişimdi bu.

Her şey bir rüyaıyla başladı benim için. Rüyaların bir insanın yaşamında böylesi önemli olabileceğini, o zaman henüz bilmiyordum. Sıradan gözüken bir aşk hikâyesinin beni sürükleyebileceği çıkmazı ve dünyanın kaderinin benimkiyle birlikte değişmekte olduğunu da tahmin etmem mümkün değildi.

O gün de diğerleri gibiydi. Artık bir kâbusa dönüşen, bir kısır döngü gibi hayatımın içine sızan düşümden kurtulmaya çalışıyordum. Psikoloğumun insanın sırtını acıtacak denli sert koltuğuna uzandım, bezgin bir tonla konuştum. “Rüyalar görüyorum, her gece aynı rüyayı hem de,” diye başladım anlatmaya.

Bir yıldır gitmeye devam ettiğim psikoloğum, “Demek takıntılı birisin,” diye yanıtladı, beni, kavanoz dipli gözlüğünü uzun burnunun üzerinde kaydırırken. Nedense o an, aklımdan geçen tek şey, onun ne kadar itici bir kadın olduğuydu.

“Aslında değilim. Ama rüyamdaki adam, bana takmış durumda galiba,” diye cevapladım onu. Kimbilir kaçınıcı kez, aynı konuşmayı yapıyorduk. Aynı sorulara benzer yanıtlar sıralıyordum ve hiçbir şey değişmiyordu. Kullandığım depresyon haplarının dozu hariç!

“Tanıyor musun bu adamı?” diye bıkkın bir sesle sordu bu sefer.

“Tanısam, belki de şimdiye kadar öldürürdüm onu,” diye kesti-rip attım sorusunu. İlk kez farklı bir yanıt almak şaşırttı onu. Hecyanla koltuğunda doğrulup öyle devam etti sorgulamasına.

“Neden? Rüyalarında öldürüyor musun onu? Her gece?” “Hayır, hayır... Aslında adamı yaşatmaya çalışıyorum ama rüyanın sonunu göremeden uyanıyorum,” diyerek omuzlarımı silktim. Ne bu rüyanın sonunu ne de adamın yüzünü görmeyi hiç başaramamıştım. Sanki birileri özellikle onu benden uzak tutmaya çalışıyordu.

“Öyleyse, neden öldüreceksin zavallı adamı?” diye sordu, dişlerini gıcırdatırken. Porselen dişleri yapay bir beyazlıkla parlıyordu.

“Çünkü beni kandırmaya çalışıyor,” diye haykırdım. Bu durum beni dehşete sürüklüyordu.

“Nasıl?” diye sordu psikoloğum, aynı hayret duygusu onun da küçük gözbebeklerine yerleşirken. Bugün biraz ilerleme kaydetmiştik galiba. Farklı yanıtlarım olduğu için, farklı sorular duyabiliyordum.

“Beni her şeye rağmen, yaşamın güzel olduğuna ve beni sonuza dek sevip koruyacağına inandırmaya çalışıyor. Her gece, bir dünya nimetini sunuyor bana. Ama her nimette bir tuzak var. Adam, sürekli tuzağa düşüyor. Birileri onu yakalıyor belki de, emin değilim.”

“Yani aslında hayat, tuzaklarla dolu?” diye çıkarımda bulundu, sözlerinden en çok kendisi memnuniyet duyarken.

“Galiba. Sizce bu rüya, bana bunu mu anlatmaya çalışıyor?” diye sordum merakla. Ama içimden bir ses, bu çıkarıma şiddetle itiraz ediyordu.

“Bunu ben bilemem Nina. Bunun annenle ilgili olabileceğini düşünmüştüm ama artık böyle düşünmüyorum. Peki sen, bu adama ne anlatmaya çalışıyorsun? Neden her gece onu görüyorsun,

ona neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Daha önemlisi, neden onu kurtarmak için çabalıyorsun? Bırak ölsün, kurtul ondan,” diye çıkıştı psikoloğum, bilgiç bir bakışla ince kaşlarını havaya dikip. Sanırım o da, en az benim kadar bu rüyadan nefret ediyordu. Çünkü ne Freudcu ne de Jungcu terapiler sonuç vermiyordu.

“Yapamam. Rüyalarımnda, seviyorum onu. O da yaşamayı seviyor. Belki beni bile seviyor olabilir,” diye itiraz ettim yine. Tanrım, bu rüyadan nefret ediyordum. Elimde olsa, hiç uyumayacaktım ya da rüya görmeyecek kadar kısa aralıklarla uyumayı deneyecektim.

“O zaman, sen de yaşamayı sevmek zorundasın Nina. Çünkü her şeye rağmen, sevdiğilerin yaşamın içinde,” diye yapmacık bir gülüşle bana saati gösterdi. Bu, vakit tamam, demekti. Sen git, yolunacak başka bir hasta gelsin, demenin nazik bir yolu vardı. Bu kadına bir yıldır verdiğim parayla kendime bir Avrupa seyahati armağan edebilirdim. Fakat bu rüyadan ve bu tanımadığım adamdan orada da kurtulamayacağımı biliyordum. Çaresiz, uzandığım siyah deri koltuktan doğruldum. Elbisemi düzeltip ayağa kalktım ve bir saatlik ücreti ödemek üzere, kabarık, sarı saçlı sekreter kadının yanına yollandım. Bu gece de, beni bu rüyanın beklediğini adım gibi biliyordum. O an, her şeyin, hayatımın ve dünyanın değişmekte olduğunun ayırında değildim. Bana doğru gelen tehlikenin farkında olmadığım gibi...